

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

THIRD SECTION

CASE OF FOXLEY v. THE UNITED KINGDOM

Application no. [33274/96](#)

Заявник

Ґордон Фокслі (*Gordon Foxley*)

Громадянин Британії, 1924 року народження. На момент подання заяви відбуває покарання у вигляді позбавлення волі.

14 вересня 1995 року

Заяву подано до Європейської комісії з прав людини

1 листопада 1998 року

Справу передано до палати Європейського суду з прав
людини

12 жовтня 1999 року

Заяву оголошено частково прийнятною

Основні факти

1993 року заявника обвинувачено в корупції і засуджено за дванадцятьма пунктами до чотирирічного строку позбавлення волі. Правопорушення були вчинені під час виконання ним у Міністерстві оборони обов'язків керівника з питань забезпечення бойовими припасами. Суд видав розпорядження про конфіскацію у нього суми розміром 1 503 301,8 фунта стерлінгів. Проте заявник був неспроможний сплатити цю суму. Після цього було призначено особу для управління майном заявника з метою реалізації цього майна, включно із майном, що перебуває у третіх осіб. Згодом, після клопотання Міністерства оборони про оголошення заявника банкрутом, суд призначив цю особу управителем конкурсної маси.

27 вересня 1996 року на підставі заяви від управителя конкурсної маси, суддя суду графства видав, згідно зі статтею 371 Закону 1986 року про неплатоспроможність, розпорядження, за яким уся поштова кореспонденція на адресу заявника має бути переадресована управителеві конкурсної маси упродовж трьох місяців, починаючи з 27 вересня 1996 року.

27 вересня 1996 року- 10 січня 1997 року управителеві конкурсної маси було переадресовано загалом сімдесят один лист, включаючи листи від адвокатів заявника, пов'язані з адміністративним провадженням щодо управління майном та із заявою до Європейської комісії з прав людини, які були попередньо адресовані заявникові. Управитель конкурсної маси читала кореспонденцію заявника з його адвокатами, збирала копії в

STRASBOURG

20 June 2000

Рішення Суду

Стаття 8 Конвенції

Суд дійшов висновку, що відбулося втручання у право заявника на повагу до таємниці кореспонденції, зокрема листування з його адвокатами у період з 27 вересня 1996 року до 18 січня 1997 року. Уряд цього не заперечував.

Суд зазначив, що строк чинності розпорядження, виданого, відповідно до Закону 1986 року про неплатоспроможність, управителеві конкурсної маси з приводу переадресування поштової кореспонденції заявникові, сплив 27 грудня 1996 року. Проте після цієї дати управитель конкурсної маси відкривала листи, адресовані заявникові, і зберігала деякі копії з них. На думку Суду, управителеві конкурсної маси напевне було відомо про те, що після 27 грудня 1996 року розпорядження про переадресування її кореспонденції заявника вже не давало їй жодних законних підстав для втручання у таємницю кореспонденції заявника. Отже, розкриття таємниці кореспонденції зі спливом чинності розпорядження про переадресування поштових відправлень було незаконним.

На цій підставі Суд дійшов висновку, що було порушено статтю 8 Конвенції, тобто право заявника на повагу до таємниці кореспонденції у період після 27 грудня 1996 року.

- Щодо перехоплення кореспонденції заявника у період чинності розпорядження про переадресування, Суд зазначив, що такий захід ставив законну мету, а саме — дати можливість управителеві конкурсної маси визначити і зберегти майно заявника для подальшого розподілу між кредиторами заявника. Останній цього не заперечував.
- Проте, виходячи з вимог пункту 2 статті 8, Суд не був певен, що вжиті у цей період заходи щодо листування заявника з його адвокатами можна було назвати «необхідними у демократичному суспільстві». Суд нагадав, що відносини між клієнтом і правником мають переважно конфіденційний характер, і в такому разі кореспонденція, незалежно від її мети, стосується приватних і конфіденційних питань. У даному випадку управитель конкурсної маси відкривала і читала кореспонденцію від адвокатів заявника. Перед відправленням кореспонденції заявникові з неї робили копії, які зберігалися в окремій папці. На жодному етапі судового провадження Уряд не заперечував факту порушення конфіденційності цієї кореспонденції. Суд також звернув увагу на той факт, що управитель конкурсної маси була також управителем майна заявника і забезпечувала виконання судових адміністративних процедур щодо управління майном особи, оголошеної банкрутом. У даному випадку це був заявник. Цей факт ще більше зобов'язував її до того, щоб не читаючи відправляти заявникові його кореспонденцію з його адвокатами стосовно цієї судової адміністративної процедури.
- На цих підставах Суд дійшов висновку, що не існувало нагальної соціальної необхідності відкривати, читати і копіювати кореспонденцію заявника з його адвокатами. Отже, у демократичному суспільстві не було жодної необхідності у такому втручанні, тому було порушено статтю 8 Конвенції.
- З огляду на такий висновок, Суд не вважав за потрібне окремо розглядати скаргу заявника за статтею 6 Конвенції (право на справедливий судовий розгляд) стосовно того, що втручання у таємницю кореспонденції заявника порушувало справедливість судового розгляду

Цитати Європейського суду

- For the above reasons, the Court finds that there was no pressing social need for the opening, reading and copying to file of the applicant's correspondence with his legal advisers and that, accordingly, the interference was not "necessary in a democratic society" within the meaning of Article 8 § 2.
- Accordingly, there has been a breach of Article 8 in that respect. For that reason, the Court does not consider it necessary to examine the applicant's assertion that the facts of the case also give rise to an interference with the exercise of his right of individual petition pursuant to Article 34 of the Convention.

Виконала:

студентка 1 групи 5 курсу
Юридичного факультету
заочної форми навчання

Бабіш Вероніка Адамівна